

Kaj me čaka jutri?

Narobe svet

Včasih se zbudim v svetu, kjer je vse narobe. Ribe visijo na drevesih, medtem ko ptice drsijo skozi vodo, kot da so tam doma. Sonce vzhaja ponoči, luna pa sredi dneva razliva svoj blede sij po ulicah, ki nikoli ne vedo, ali je jutro ali večer.

V tem svetu otroci učijo učitelje, ker so edini, ki si še upajo vprašati *zakaj*. Starec teče hitreje od časa, ker se ne ozira več nazaj. Ljudje se smejejo, ko jih boli in jokajo, ko so srečni, saj so jim pomena zamenjali kraje.

Srca so tu iz ledu, a sneg se vseeno tali ob dotiku laži. Resnica spi v ogledalu, ker se boji svojega odseva. Ko pogledaš vase, nisi več prepričan, kdo gleda nazaj. V narobe svetu so oči zaprte zato, da bi videli manj in besede so izgubile težo, zato jih veter raznaša kot prah.

A če se ustaviš, če res prisluhneš tišini, spoznaš, da v tem narobe svetu ni vse izgubljeno. Vse, kar je izkrivljeno, le išče ravnotežje. Vsaka norost je samo klic po redu in vsaka senca skriva drobec svetlobe, ki še ni ugasnila.

Morda smo tudi mi del tega narobe sveta – kapljice v morju, ki se trudijo razumeti svoj odsev. In mogoče je ta svet narobe samo zato, ker smo pozabili, kako pravzaprav izgleda.

Žana Čižmek, 6. a